

OTEVŘENÁ ZPOVĚĎ O POMĚRU S PREMIÉREM, AFÉŘE NAGYGATE A O VAZBĚ

A black and white portrait of a woman with blonde, wavy hair, resting her head on her hand. She is wearing a dark jacket and has several pieces of jewelry, including a ring on her finger and a bracelet on her wrist. The background is a plain, light-colored wall.

NEČAS JANY NAGYOVÉ

JOSEF HYMPL

Nečas Jany Nagyové

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Josef Hympl

Nečas

Jany Nagyové

Otevřená zpověď o poměru s premiérem,
aféře Nagygate a o vazbě

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Copyright © Josef Hympl, 2014

Photos © Blesk, Josef Hympl, Jan Pavelka, Jadran Šetlík
a archiv Jany Nečasové, 2014

Cover © Lukáš Tuma, 2014

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-238-9

Poděkování

Chtěla bych touto cestou poděkovat především svým dcerám Nikole a Štěpánce. Byly statečné a stály při mně v té nejtěžší době, téměř proti všem. A to i ve chvílích, kdy jejich matka byla předkládána národu jako největší vyvrhel společnosti; samy tuto nepřátelskou náladu odnášely na vlastní kůži.

Moc si toho vážím a nikdy na tuto podporu, děti moje, nezapomenu.

Také děkuji vězeňskému kaplanovi a pedagogovi v Ostravě, psychologům v Ostravě i v Praze za to, že mi život ve vazbě učinili snesitelnějším. Některé rozhovory s nimi mi dodnes zůstaly v hlavě.

Dále bych chtěla poděkovat přátelům, kteří mi věřili, a věří, a kteří si cení mě Jany, jakožto člověka, a nebyli se mnou jen kvůli „té židli“.

A v neposlední řadě nesmím opomenout mého skvělého manžela, kterému tímto děkuji za lásku a oporu.

Jana Nečasová

Prolog

Ve čtvrtek 13. června 2013 jsme my novináři nestíhali přejíždět z jednoho koutu Prahy na druhý. Přes čtyři sta zakuklených policistů zasahovalo ve vilách a kancelářích vlivných podnikatelů a nedávných špiček justice. Vynášeli ven bedny dokumentů a osobní počítače. Jejich zákrok ale začal již v noci v samotné Strakově akademii, sídle vlády a premiéra. Bylo to jako exploze. A mnozí si v tu chvíli mysleli, že konečně došlo na politické podnikatele Romana Janouška a Ivo Rittiga, kteří jsou podle některých indicií a veřejných šeptand už léta přísátí na veřejné peníze jako pijavice.

Zároveň bylo zřejmé, že jde o politickou aféru, která v novodobé české historii nemá obdoby. Zatčení a obvinění blízké spolupracovnice a přítelkyně premiéra Petra Nečase Jany Nagyové (nyní již Nečasové), zatčení tří bývalých poslanců ODS i vysokých důstojníků vojenské zpravodajské služby. Kauzu média záhy překřtila na Nagygate.

Policejní razie ve svém důsledku stála nejenom za pádem Nečasova kabinetu a nástupem Rusnokovy úřednické vlády navlečené v dresech s podobenkou tehdy novopečeného prezidenta Miloše Zemana. Způsobila i totální překreslení politických sil v České republice. Pomohla k raketovému nástupu neokoukaných politických subjektů, jejichž hlavní devízou bylo, že „nejsou jako politici“. Řeč je o hnutí ANO miliardáře Andreje Babiše a o Úsvitu přímé demokracie Tomia Okamury, svérázného proroka referend všeho druhu. Tito nováčci zabodovali

ve sněmovních volbách v říjnu 2013 a Babišovo hnutí nyní dokonce v Česku spoluvládne.

Popisovaná aféra mohla i za brutální propad voličské přízně pravicové Občanské demokratické strany, jež se z pozice jednoho ze dvou politických hegemonů posledních dvaceti let dostala mezi marginální trpaslíky, bojující o holou účast ve sněmovně.

Do učebnic se rozhodně dostane i sám Petr Nečas, kterého média i jeho kolegové dlouhou dobu adorovali jako neúplatného politika nesvázaného s často propíranými korupčními kauzami. Kvůli Nagygate se však tento Pan čistý stal vůbec prvním trestně stíhaným českým premiérem. To se svého času nepovedlo ani Stanislavu Grossovi, který se z křesla předsedy vlády pakoval kvůli úsměvnému příběhu o půjčce na byt od nepříliš majetného strýčka. Navíc policie nikdy nedotáhla k obvinění ani Grossovo „zázračné“ zbohatnutí na kšeftu s akciemi firmy, v jejímž pozadí stál magnát Tomáš Chrenek.

Poněkud stranou obvinění Nagyové a Nečase zůstává, že policií a olomouckým vrchním státním zastupitelstvím původně proklamovaný boj proti kmotrům a politickým podnikatelům se prozatím nekonal. A to ani dva a půl roku poté, co detektivové začali jejich život bedlivě sledovat pod drobnohledem. Tedy až na obvinění Rittiga a jeho advokáta, kteří se měli údajně dostávat k utajovaným zprávám právě přes Úřad vlády.

Naproti tomu z husté sítě odposlechů a sledování v létě 2013 detektivové vytahují jiné jméno. Jana Nagyová. A podle nich jde dokonce o jakési trumfové eso. Původní pátrání po vysávání peněz a ovlivňování státní správy Rittigem a Janouškem či dalším pražským zákulisním hráčem Tomášem Hrdličkou, jehož jméno

se už nyní vůbec neskloňuje, se najednou rozvrstňuje do úplně jiných rovin. Policejní mluvou – do jiných větví.

Nagyová je stíhána za sledování bývalé manželky premiéra Radky Nečasové vojenskou rozvědkou a za sjednávání „trafik“ pro poslance ODS Petra Tluchoře, Marka Šnajdra a Ivana Fuksu výměnou za jejich odchod ze sněmovny. Podle vyšetřovatelů se údajně podílela i na předávání utajovaných informací Bezpečnostní informační služby lidem okolo Rittiga. Tato větev je ale vyšetřována v utajení.

Pro člověka, který nemá přístup do vyšetřovacích spisů a nemá k dispozici hodiny odposlechů, to ovšem na první pohled vypadá, že se policii a olomouckým státním zástupcům pro samé větve ztratil samotný kmen – stíhání politických podnikatelů za jejich kšefty. Policisté ale trvají na tom, že všechny případy spojuje právě Jana Nagyová. Žalobci v jednom ze zveřejněných dokumentů o celé skupině lidí, která se případy proplétá, dokonce hovoří jako o skupině, jež se dopouštěla trestného činu sabotáže – tedy jednání ohrožujícího demokratické základy státu.

Je blondatá padesátnice skutečně hlavou spiknutí, které chtělo rozvrátit Českou republiku? Tvrzení je to opravdu divoké...

Pravdou je, že v očích veřejnosti, které jsou pravidelně servírovány informace o její zálibě v luxusu, o nevybíravém chování vůči podřízeným, o vysokých odměnách či o mileneckém vztahu s expremiérem, nemůže dopadnout dobře. A to přesto, že zmínované věci nejsou předmětem soudního líčení, nebo alespoň vyšetřování. Nagyová bude i v případě zproštění viny už navždy odsouzena veřejným míněním.

Ona sama doposud zarytě mlčela a navenek tak pro mnohé působila jako „chladná potvora“, která to prostě „uměla s Nečasem a dalšími pěkně skoulet“. Jana Nagyová za svůj život dala pouze jediný rozhovor. Časopisu TÝDEN, a to ještě dávno před popi-
sovanými událostmi.

Přitom řada otázek by se prostě sama nabízela. Jaké to je být léta nepřiznanou milenkou mocného politika? Jak ona sama současné dění kolem své osoby komentuje a jak vysvětluje svoji úlohu při politických jednáních vrcholných politiků této země?

Proniknout jí trochu pod kůži. Zjistit, jak ona sama s odstupem měsíců vnímá svůj osud, jaký je člověk při osobním setkání a co vlastně nyní dělá. To byly důvody, proč jsem se rozhodl ji oslovit a po několikaměsíčním přesvědčování ji přimět ke schůzkám, při nichž vznikl nakonec tento knižní rozhovor.

Uvědomuji si, že tato kniha nemůže vyřešit otázky, na které musí odpovědět nezávislé soudy. Nechce být ani jakousi předčasnou a veřejnou obhajobou Jany Nagyové. První ze soudů v případě takzvaného úkolování zpravodajců ji sice letos v červnu ve zrychleném neveřejném řízení odsoudil pouze k podmínce a zpravodajské důstojníky ke kázeňskému trestu. Státní zástupce, Nagyová i někteří žalovaní se ovšem odvolali. Proto se dá brzy očekávat klasické soudní jednání.

Tento knižní rozhovor nabízí něco jiného. Unikátní pohled do jejího uvažování a do jejího soukromí, které až nečekaně velmi otevřeně popisuje. A ruku na srdce, může to být poučné čtení nejenom pro ty, kteří se třeba jednou podobně jako Jana Nagyová z malé kantýny na malém městě dostanou až do vrcholných funkcí ve státní správě. A jako ona skončí ve vazební věznici.

Kapitola I.

O mileneckém vztahu vrchní ředitelky sekce kabinetu premiéra Jany Nagyové s jejím šéfem Petrem Nečasem si novináři a politici povídali měsíce. Jakýsi „záškodník“ dokonce udělal na jaře 2010 facebookový profil, který na jejich partnerství upozorňoval. Média si samozřejmě profilu všimla i díky záhlaví: „Vyzýváme Petra Nečase, aby se ke svému mimomanželskému poměru postavil čelem a vyvodil z něj důsledky.“ Petr Nečas – lídr ODS ve sněmovních volbách a tehdy ještě oficiálně stále šťastně ženatý muž a otec čtyř dětí byl tehdy ovšem nekompromisní. „Je to nesmysl a součást špinavé předvolební kampaně. Jsem zvědavý, z čeho všeho budu ještě do voleb obviněn,“ uvedl tehdy.

Ani bulvár, kterému se v minulosti podařil takový majstrštyk, jako nachytat exprezidenta Václava Klause s mladou letuškou, roušku pravdy o intimním životě Jany Nagyové a Petra Nečase veřejně nenadzvedl. I když některé další indicie dávaly jasně tušit...

Například, když deník Insider v lednu 2012 zveřejnil údaje o rok starých odměnách Jany Nagyové na Úřadu vlády. Z výplatních pásek bylo zřejmé, že si třeba v březnu vedle platu dokázala přijít i na skoro dvousettisícovou odměnu. Už dva měsíce před tím přitom dostala odměnu sto tisíc korun. Nečasova oficiální reakce na vysoké prémie o tom, že „jeho podřízení drou jako koně“, se zasvěceným mohla zdát poněkud úsměvná.

Kdyby byl jejich intimní vztah takzvaně provalený, mohli přinejmenším v tuhle chvíli novináři a potažmo veřejnost vznést

oprávněné otázky, zda je takové placení milence přinejmenším etické. Nestalo se.

Veřejně se k životu s Janou Nagyovou Petr Nečas přihlásil až po samotném vypuknutí aféry Nagygate. V lednu 2013 sice přiznal, že žije s manželkou Radkou už několik měsíců odděleně, teprve dva dny před samotným zásahem na Úřadu vlády v červnu 2013 pak oznámil, že se rozvádí. Na tiskové konferenci po zatčení Jany Nagyové soustředěně prohlašoval, že za ní nadále stojí a v červenci 2013 po měsíčním vazebním stíhání přišel Janu Nagyovou osobně vyzvednout před brány ostravské věznice, kde ji před kamerami poprvé veřejně políbil a odvedl do přistaveného vozu. Následně si ji jako čerstvě rozvedený muž, který má podle médií splácet bývalé paní alimony a vyrovnání ve výši skoro sedmdesát tisíc měsíčně, vzal na utajeném místě v září stejného roku. Od té chvíle Jana Nagyová používá příjmení Nečasová.

Pro pochopení pracovního a později i intimního soužití nadějněho politika Petra Nečase a jeho věrného stínu Jany Nagyové je ale potřeba pohlédnout do mnohem hlubší minulosti než do posledních sedmi let, kdy spolu oficiálně pracovali. Kde se tito dva vůbec poprvé setkali? Proč spolu začali pracovat a kdy se jejich čistě pracovní vztah změnil v partnerský?

Vůbec první veřejná zmínka o Janě Nagyové, která do ODS vstoupila v devadesátých letech, pochází z března 2002. Jako asistentka karlovarského krajského manažera ODS v novinách vyzdvihovala, že tehdejší předseda partaje a předseda sněmovny Václav Klaus přijel na návštěvu regionu jenom automobilem, zatímco jeho věčný rival a v té době premiér za ČSSD Miloš Zeman o den dříve přiletěl helikoptérou.

Byla doba předvolební kampaně a Nagyová, stejně jako ostatní lidé v regionech, měla na starosti setkávání politiků s občany. Mimochodem na zmiňovaném mítinku občanů s Václavem Klausem v hotelu Thermal se podle dobových zápisků rozdalo na 500 kusů vyuzených párků a vypilo množství piva.

O několik měsíců později – v den vyhlášení výsledků voleb 15. června 2002 – Jana Nagyová regionálnímu reportérovi MF Dnes hrdě hlásila, že „šampaňské už se chladí“. Ukázalo se, že trochu předčasně. Po čtyřech letech *Opoziční smlouvy* ODS sice získala více než 24 procent hlasů, skončila však druhá za vítěznou ČSSD, která sestavovala vládu. A to byl soumrak jedné velké figury novodobých českých dějin – Václava Klause. Na konci roku 2002 se pak stalo něco do té doby nemyslitelného. Klaus, dosavadní ikona ODS, odstoupil z předsednického postu a jeho místo zaujal, slovy svého předchůdce, „prázdný a falešný“ Mirek Topolánek.

Dějiny jsou jedna věc a kariéra Jany Nagyové, to je zase úplně jiná písnička. Zpětně viděno ale právě práce pro občanské demokracie a osobní setkání s Petrem Nečasem coby místopředsedou partaje změnila rodačce z Chodova u Karlových Varů zásadně život. A to rozhodně nejenom ten pracovní.

První zmínky o vašem působení v ODS jsem našel v roce 2002 před volbami. Kdy jste ve stranickém aparátu začala pracovat?

V září 1996 jsem nastoupila jako asistentka v karlovarské oblastní organizaci. Dělal jsem běžné výběrové řízení a uspěla. Stala jsem se asistentkou regionálního manažera. Chtěla jsem cíleně změnu v práci. Pracovala jsem v té době jako vedoucí odbytu jedné soukromé firmy a byla jsem časově velmi vytížená.

Rozváděla jsem se, starala se o dvě malé dcery a navíc, když mi umřela maminka, tak nebyl, kdo by mi pomáhal. Chtěla jsem zaměstnání s pevnou pracovní dobou, abych všechno stíhala. Ono to s tou pracovní dobou nakonec bylo trochu jinak, protože přišly moje první volby, myslím, že to byly ty vůbec první senátní. A to na pevnou pracovní dobu můžete zapomenout.

Bydlela jste v Karlových Varech, nebo jste dojížděla?

Původně jsem z osm kilometrů vzdáleného Chodova, ale v té době jsem skutečně bydlela už ve Varech. Byla jsem zaměstnanec a asi půl roku trvalo, než jsem do strany vstoupila. Přišlo mi to normální a správné, když pro někoho pracujete. Navíc byla to pro mě velmi zvláštní doba. Po rozvodu jsem se nadechla svobody a čerstvého vzduchu. Můj bývalý manžel byl tak trošku despota. Dodnes si pamatuji to datum. Bylo 17. března 1996, kdy jsem sebrala tři pytle s oblečením, dvě dcery, kokršpaněla a odešla jsem do pronajatého bytu. Hned jsme tehdy odjely na jarní prázdniny.

To zní trochu divoce. Ten manžel nosil příjmení Nagy?

Ano. Petr Nagy. Jako ten zpěvák (směje se). Víte, on si mě nevážil. Dneska už to vidím z velkého odstupu, že tam bylo od začátku něco špatně. Bylo to evidentní z mnoha důvodů. Vezměte si třeba, že vám chlap týden po porodu, když jste předtím přibrala osmnáct a půl kilo, položí otázku, jestli si připadáte hezká... To tu energii opravdu musíte vytáhnout úplně z paty. My jsme se seznámili v Chodově. Jeho sestra chodila se mnou na základní školu. Potom jsme dělali v Chodosu. To byl podnik, kde jsem po škole začínala pracovat a on dělal mistra. Já jsem se vdávala v roce 1982. Bylo mi osmnáct a tři dny, po devíti měsících už

jsem porodila svoji první dceru Nikolu. Byla to trochu jiná doba. Navíc Chodov je malý, tam si všichni vidí do talíře.

Odejít s dětmi od manžela je přece úplně zásadní životní veletač.

Byl to opravdu velký předěl. Proto si to datum 17. března 1996 dodnes pamatuji. Budu k vám opravdu upřímná. Přestože jsem už třetí dítě nechtěla, opět jsem tenkrát otěhotněla i přes používání DANY (*nitroděložní tělísko bránící mechanicky v početí dítěte*). Tedy jestli to vůbec dnešní mladší lidé ještě znají. Přestože jsme oba věděli, že kvůli mému zdravotnímu stavu existuje riziko, řekl mi, ať si to vyřeším sama. Že je to můj problém. To byla poslední kapka.

Proto jsem se rozhodla. Má to ještě jeden aspekt. Já osobně pocházím z velké rodiny. Ze čtyř dětí, čtyř holek. Musím říct, že jsme na tom nebyli v době mého dospívání finančně dobře. I proto jsem nikdy nechtěla mít spoustu vlastních dětí. Chtěla jsem, aby moje děti mohly v životě dobře fungovat. Ne aby musely neustále žít v nějaké nouzi. Navíc ten rok byl pro mě opravdu přelomový ještě z jiného důvodu. V květnu mi oznámili, že moje maminka je nevléčitelně nemocná. A maminka v srpnu 1996 ve svých teprve dvaapadesáti letech umřela. Proto jsem se rozhodla zásadně změnit život i práci.

Někteří tvrdí, že jste ve zmiňovaném Chodosu prodávala chlebíčky, je to pravda?

Já jsem se za komunismu vyučila prodavačkou. Chápu, že to někoho irituje. Už jsem taky na internetu četla, že prodavačka šéfuje tomuhle státu a podobné hlouposti. Školy jsem si postupně dodělal. Ale můj život je mnohem barvitější. Když byl mojí dceři Nikole rok, šla jsem skutečně pracovat do kantýny v Chodosu,

protože mi poskytovali pracovní dobu od půl sedmé ráno do tří nebo do půl čtvrté. To byla obrovská výhoda, protože jsem ji mohla vyzvednout z jeslí nebo pak ze školky. Asi po roce a půl jsem se stala vedoucí obou kantýn, které v tom podniku byly, a přihlásila jsem se, že si dodělám maturitu. Dva roky jsem studovala na obchodní škole ve Varech. Tříkrát týdně jsem musela kvůli studiu dojíždět. Mezitím jsem otěhotněla, potratila a znovu otěhotněla. Narodila se mi druhá dcera Štěpánka. Pamatuji se, že maturitní otázky jsem se učila u hřbitova v Chodově, abych měla klid.

Takže jste u chlebičků nezůstala...

Já to popíšu zevrubněji.

Už ve státním podniku Chodos Chodov jsem se vypracovala na pozici vedoucí kantýn, a když jsem složila přijímací zkoušky na obchodní školu, začala jsem pracovat jako mzdová účetní tamtéž. V tu dobu jsem čekala dceru Štěpánku. Ještě v době mateřské dovolené jsem si začala přivydělávat, protože jeden plat tehdejšího manžela nestačil.

Když byl Štěpánce rok, šla jsem na zkrácený úvazek pracovat do prodejny obuvi, ale mezitím jsem propadla kondičnímu cvičení v posilovně, které jsem původně měla jen za prostředek, jak si dát postavu po porodu dohromady. Udělala jsem si masérský a cvičitelský kurs a třikrát týdně, poté co tehdejší manžel přišel z práce, jsem šla pracovat.

Chodos už nepřicházel v úvahu?

V roce 1993 jsem si už od ledna hledala práci, protože jsem věděla, že do Chodosu se už vrátit nechci. Kamarádka mi dala tip,

že v továrně na porcelán, nedaleko Chodova, ve vesnici Loučky u Nového Sedla, hledají asistentku ředitele. Tak jsem se přihlásila, ačkoliv jsem měla obavy. Vše bylo jiné. V době, kdy jsem odcházela na mateřskou, nebyly asistentky, ale sekretářky, nepotkala jsem se nikdy předtím s faxem nebo počítačem. A taky ten sortiment. O porcelánu jsem věděla jen to, že je barevný nebo bílý. Měla jsem od babičky jako svatební dar takový ten porcelán, co se dřív vystavoval ve skříních, vitrínách, jako hodo-božový. A to byly veškeré mé znalosti. Nicméně tehdejší ředitel se rozhodnul, že ze mě udělá keramika, a tak jsem první měsíci „probíhala provozem“ v džínách a triku, abych prošla celou technologií výroby porcelánu od A až do Zet a potom ještě tiskárnu, malírnu, šmelcovnu, balírnu a expedici.

Po roce práce, která mě moc bavila, jsem se stala šéfkou tuzemského odbytu. Takže jsem zase „prodávala“... Bylo tam moc fajn prostředí i lidsky. Získala jsem spousty zkušeností, protože jsem neustále jednala se zákazníky, jezdila na veletrhy, výstavy. A nakonec jsem si myslela, že jsem svoji parketu našla a mám svoji profesní cestu nastavenou – porcelánovou.

Nicméně manžel tehdy přišel o práci a vedení se rozhodlo, že mi de facto pomůžou, zaměstnali ho u nás ve firmě a posadili do mé kanceláře.

To byl kámen úrazu. Neshody z domova se proluly i na pracoviště, kde to bylo navíc posíleno tím, že manžel považoval kancelář pouze za svoji.

Není co dodat. Protože jsem již byla téměř na sto procent rozhodnutá od něj odejít, bylo mi jasné, že musím opustit i lidi a práci, kde mi bylo dobře.

A tak jsem si našla práci v Karlových Varech, kde byla taky výrobna keramiky.

Nastoupila jsem jako šéfová odbytu.

Myslíte podnik Kerpo, o němž jsem se dočetl ve vašem oficiálním životopise?

Ano. Tam jsem zažila také zajímavé chvíle. Ředitel firmy měl tehdy nějaký úraz a tak mi řekli, že musím tu malou fabriku vést. A to nebyla žádná sranda. Obrovská odpovědnost. Bylo mi přes třicet. Tenkrát jsem sehnala nějakou velkou zakázku, to si pamatuji jako dneska. V Kerpu pracovaly samé sudetské Němky. Klasicky ostré, padesátileté ženské ve věku mojí mámy. To nebyla žádná ořezávátka. Bylo jich asi třicet. Třeba mi řekly, že chodí do práce na šestou a ve dvě jdou domů. A prostě hoto-vo! A já jsem potřebovala, aby kvůli té zakázce přišly na noční. Na poradě jsem jim řekla, že to prostě udělají. A basta! Koupila jsem jim chlebičky, kávu a samozřejmě jsem tam musela jít s nimi. Ony mi taky potom daly přezdívkou „A basta“. Nebylo to vůbec jednoduché. Byla to taková doba, že všude někdo někde stávkoval a ty ženy původně chtěly stávkovat taky. Jakože mě nechtějí jako vedoucí. Nakonec, když jsem odcházela pryč, tak pomalu chtěly stávkovat, abych zůstala. To bylo pro mě obrovské zadostiučinění. Ale jednoduchá doba to nebyla. Bála jsem se strašně, že všechno nezvládnou. Musím říct, že mi tehdy ohromně pomáhala moje sestra Zlatka. Mám s ní silné pouto dodnes.

V neposlední řadě jsem ale musela řešit i zmiňované problémy s manželem. Doma dětem musíte vysvětlovat, proč jste pryč od táty. Ono to s ním bylo dlouhodobější. Strašně mě

třeba trápilo, že naši mladší dceru Štěpánku hodně podceňoval. Říkal jí třeba, že je akorát dobrá dělat vojenskou školu. On prostě ty naše holky neuměl motivovat, aby chtěly něco dokázat. V Chodově byla obchodní škola a v Karlových Varech byla taky obchodní škola. Nechci se dotknout Chodova, ale ta karlovarská byla samozřejmě lepší. Manžel naši starší dceru Nikolu pořád tlačil k tomu, že jí stačí ta v Chodově. Já to viděla obráceně.

Soud nechal obě dcery vám?

První rozvodové stání jsme měli v září 1996, tedy ve chvíli, kdy jsem nastupovala do ODS. Chtěl po soudu svěřením mladší Štěpánky do své vlastní péče. Chtěl dcery rozdělit. To jsem nemohla připustit. Bylo jim 5 a 13 let. Nakonec to dopadlo dobře. Samozřejmě sociálka porovnávala zázemí, které měl exmanžel a jaké jsem měla já. Pamatuji se, že mi tehdy ta pracovnice říkala, že tatínek má přece doma hezký pokojíček pro dcery. Nato jsem jí odvětila, že ten pokojíček jsem zařizovala s manželem a všechno jsem opustila. Nechala jsem mu tam úplně všechno. Víte, co podle mě u soudu nakonec rozhodlo? Když se ho soudkyně ptala, jestli mu není líto, že sestry rozdělí, poněkud drsně řekl: „Takovej je život.“

Koukám, že mu ani nyní nemůžete přijít na jméno...

Ono to tak dnes úplně není. Myslím, že ho rozchod se mnou taky dost poučil. Teď má novou ženu a rodinu. Možná, že se dá říct, že jeho žena má i díky mně nyní dobrého manžela. Později jsem mu gratulovala, protože mi pyšně hlásil, že má syna, kterému bude dnes tak deset let. Tenkrát jsem mu říkala: „Takže, až ten kluk půjde do první třídy, tobě bude padesát.“

Vyhodnocovala jsem to podle sebe, protože já bych prvňáčka už ve svém dnešním věku do školy vodit nechtěla. Tak mu tehdy povídám: „Petře, ty snad za svou ženu i kojíš, nebo co. Se mnou jsi to takhle nedělal.“ A on mi na to řekl, že se mnou to bylo jiné. Já jsem prý byla jiná. Jiná? Jak jiná? Myslím, že jsem prostě byla svým způsobem hloupá. Byla jsem vždycky ta, která to chtěla a musela všechno zvládnout sama.

Tak možná jste byla prostě jenom mladá a poddajná...

Myslím, že v tom to není. Prostě jsem tak byla naučená z domova. Myslím, že jsem si musela z čela strhnout tu nálepku s nápisem zodpovědnost.

To myslíte vážně?

No ano, nesmějte se. Už moje máma mě vždycky nechávala hlídat moje tři sestry. Vždycky říkala: „Nezapomeň, že za ně máš zodpovědnost.“ Takže já ji musela mít v životě pořád. Nejdříve za sestry a než jsem se nadála, tak jsem musela mít zodpovědnost za svoje děti a rodinu. Pořád dál jsem ji v životě přejímala s tím, že mám vlastně zodpovědnost za všechno.

Chápu vás aspoň trochu v tom, že jste byla mladá matka. Moje sestra měla první dítě také v osmnácti, ale to už je dnes skoro nemyšlitelné.

Jasně. Moje spolužačky a kamarádky běžně rodily v devatenácti. Protože to byla taková doba. Když žena nebyla vdaná v pětadvaceti, tak byla divná, nebo musela studovat vysokou školu. Dneska? Moje jednatřicetiletá dcera se na to kouká a trochu se diví, jak se ty její spolužačky snaží všechny zahrázdit.

Takže z vás nebude brzy babička?

No, já to nemám tak nastavené, že musím být za každou cenu babička. Moje dcery vědí, že já nikdy klasická babička nebudu. Protože já jsem Giovanna, na mě ani moje vnoučata nikdy nebudou volat babičko.

Proč Giovanna?

Giovanna je italsky Jana. Letos mi bude padesát (*Jana Nagyová oslavila narozeniny 21. července*) a já se chci zase nadechnout. Děti už jsem vychovala, jsou dospělé a už se o ně nemusím tolik starat. Trošku si chci život užít a věnovat se sobě.

První setkání s Nečasem

Hovoříte o užívání si svobody, a přitom čelíte tolika stíháním. Kdy jste se vůbec poprvé setkala s vaším současným manželem?

Bylo to někdy v roce 1997, kdy se v Karlových Varech konalo výjezdní zasedání výkonné rady ODS. Vlastně si vzpomínám. Bylo to v červnu. Ale to jsme se tak maximálně poprvé zhlédli. Na podzim se potom odehrálo Sarajevo.¹ A to byla opravdu

¹ Skandál s financováním ODS neexistujícími sponzory Lájosem Bácssem a Radžívem Sinhou, za nimiž se, jak se později ukázalo, skrýval finančník Milan Šrejber, jehož Třinecké železárny dostaly předtím půlmiliardovou dotací. Z vlády na protest odstoupil ministr zahraničních věcí Josef Zieleniec a později místopředsedové ODS Jan Ruml a Ivan Pilip. Ti vyzvali Václava Klause k rezignaci. Klaus byl v té době na summitu ve válkou zničeném Sarajevu. Situaci i za pomoci demonstrací sympatizantů ODS ustál a protiklausovské křídlo označil za atentátníky. V prosinci 1997 byl Klaus na kongresu ODS opět zvolen předsedou strany. Pilipovo a Rumlovo křídlo ODS opustilo a založilo Unii svobody. Krátce pak vládla poloúřednická Tošovského vláda.

hektická doba. Tenkrát jsme hodně komunikovali s Miroslavem Mackem, který za Klausem pevně stál. Objížděli spolu regiony.

No mě samozřejmě víc zajímá osud Petra Nečase a váš.

Stále jsem pracovala v regionu, v Karlových Varech. Pomáhala jsem připravovat volby a podobně. Žila jsem si svůj život. Potom jsme se viděli na kongresu ve Františkových Lázních v prosinci 2002. Kde se vlastně Petr – budu mu říkat Petr, nebaví mě pořád manžel sem, manžel tam – rozhodl kandidovat na předsedu. Byl to ten přelomový kongres, na kterém nakonec zvítězil Mirek Topolánek. Petr se spolu s Miroslavou Němcovou a Petrem Bendlem stali řadovými místopředsedy. Z té doby si ho samozřejmě pamatuji výrazněji, protože jak jsem říkala, kandidoval na předsedu strany. Musím přiznat, že jsem tenkrát fandila spíš Petrovi Bendlovi. On za námi na region tehdy jezdil urovnávat naše spory. Vždycky byl takový akční. Byl otevřený, měl rád auta, já taky..., a vůbec se o nás zajímal. Bylo to z jeho strany mnohem dlouhodobější. Třeba o dva roky později, kdy se karlovarská ODS v podstatě rozštěpila, právě on přijížděl dělat mediátora, jako persona z předsednictva strany.

A vy jste na tom kongresu v roce 2002 ve Františkových Lázních byla jako delegát?

Ne, pořád jako manažer. Zaměstnanec.

V té době jste ale už byla manažerka kraje?

Ne, ne. Byla jsem oblastní manažer pro Karlovy Vary. V té době jsem ale pracovala i jako asistentka Vladimíra Kulhánka (*senátor za volební obvod Karlovy Vary v letech 1996 až 2004*), který od nás také pocházel. Respektive pro něj jsem dělala od roku

1999. On byl v Praze a já se mu starala o chod jeho kanceláře na oblasti. Naše spolupráce trvala šest let. Nakonec se rozhodl znovu nekandidovat a dodnes si myslím, že udělal obrovskou chybu. Že měl velkou šanci uspět.

A jak do toho zapadá Petr Nečas?

Zase jsem ho viděla v roce 2004, kdy jsem ho potkala, myslím, na nějakém školení manažerů, kde nám přednášeli nějaká moudra. Tam jsme se tehdy začali poprvé bavit a já mu vyčítala, že k nám nikdo z těch vysokých politiků příliš nejezdí. Že je to velká škoda. Tedy mimo Petra Bendla. Měla jsem nad sebou svého regionálního manažera, ale on byl takový... jak to říct slušně? Neakční. Já jsem naproti tomu byla pravý opak. Tehdy jsem pro Petra, který byl stále místopředseda strany, vymyslela dvoudenní program u nás. A on to přijal.

Stalo se ale něco neuvěřitelného. Tenkrát mi kolegové z ODS ve Varech vynadali, proč zveme zrovna Petra Nečase. Ono to bylo v poněkud napjatější atmosféře, protože Petr v té době nějak kritizoval naše poslance kvůli privatizaci Sokolovské uhelné.²

Naši chlapi, Miloš Patera a spol., mi pak prostě vynadali. Dodnes si pamatuji, co jsem jim na to řekla. Že Petra jsem potkala na tom školení, a proto jsem ho pozvala. Kdybych potkala

² Část akcií podniků spravujících hnědouhelné povrchové doly na západě Čech a elektrárnu Vřesová byla prodána v rámci kupónové privatizace, část držely města a obce. Stát si ponechal majoritu. Vláda Miloše Zemana uvažovala v roce 2001 o prodeji státního podílu do rukou manažerů za 8 miliard korun, později se uvažovaná cena výrazně snižovala. Nakonec pozdější kabinet Vladimíra Špidly prodal část podniku za 2,6 miliardy korun. Cenu kritizovali představitelé opoziční ODS, tedy až na skupinu karlovarských poslanců strany, kteří privatizaci podporovali. Nyní patří Sokolovská uhelná k největším výrobcům elektřiny v zemi.

Mírku Němcovou (*v té době místopředsedkyně ODS*) na houbách, tak ji do Varů pozvu taky, protože je to moje práce. Monitorovat jejich hádky ve sněmovně ne.

Jak ten jeho výjezd dopadnul?

Nakonec v pohodě. Ale mě už ty jejich tahanice začaly lézt na nervy. Ona ta práce stranického manažera nebyla nikdy jednoduchá. Většinou jsme dostávali smlouvy na jeden rok. Smlouvu vám ale schvalují třeba členové oblastní rady, které nepotkáváte. To aby se člověk pořád bál o práci. Taky to bylo období, kdy se mohutně propouštěli manažeři a asistentky. Jelikož jsem ale byla matka samoživitelka a měla jsem dítě mladší dvanácti let, tak se mě to nakonec netýkalo.

Zhruba v té době si mé práce všiml i Václav Mencl, který byl v letech 1997 až 1998 hlavním volebním manažerem ODS. Nabídl mi práci v hlavní kanceláři v Praze. Tehdy jsem mu ale řekla, že do Prahy ještě nemůžu. Že moje dcery jsou ještě malé. Když jsem ale potom v roce 2004 dělala výjezd pro Petra, avizovala jsem už, že bych o změnu stála. Že bych práci v hlavní kanceláři zvládla. Navíc opět jsem prožívala další poněkud bouřlivější období v osobním životě. Rozcházela jsem se po mnohaletém vztahu s přítelem. Řekla jsem si, že jde zase o zásadní zlom a potřebuji změnu. Ať dělám, co dělám, oni se v těch Karlových Varech stejně budou hádat.

Takže vám Petr Nečas pomohl do Prahy?

No ano. Ale v té době jsme si s Petrem hluboce vykali. On se v tom roce 2004 stal prvním místopředsedou strany a byl zodpovědný i za chod hlavní kanceláře. Takže pod něj spadali

i manažeři v regionech. Já jsem v hlavní kanceláři pracovala zhruba od srpna 2005 až do roku 2006. Dělal jsem vedoucí provozního oddělení. Musela jsem pomáhat s koordinací a organizací kampaní. Vedle toho jsem měla na starosti všechny místopředsedy a zařizování jejich výjezdů do regionů.

Nevypadáte, že byste měla problém s tykáním...

Já mám normálně problém si tykat. Možná to nevypadá, ale docela dlouho si držím odstup. A Petr? Ten úplně. Má takovou bublinu okolo sebe.

Jak jste mu o tu práci řekla?

My jsme se potkali na nějaké stranické ideové konferenci. Říkala jsem mu, že to chci asi ve stranickém aparátu úplně zabalit. Měla jsem nabídku jít dělat do jednoho soukromého podniku. Bylo mi čtyřicet, cítila jsem, že je pro změnu nejvyšší čas. A on mi tenkrát řekl, že by byla škoda, kdybych to takhle ukončila. A jestli bych nešla posílit tým do centrály v Praze. V duchu jsem si říkala, že řeči plynou a voda teče. Že se nebudu spoléhat na něco, co možná bude. Přesto jsem mu říkala, že kdyby tedy něco měl...

A očividně nakonec měl, když jste skončila v hlavní kanceláři na pražském Jánském vršku. Takže zase další životní předěl?

Byl to velký krok. Z Karlových Varů do Prahy. Moje starší dcera už v Praze studovala a bydlela. S mladší Štěpánkou to bylo trochu složitější. Musela jsem ji nechat ve Varech dochodit devátou třídu základní školy. Bydlela u mého expřítele, se kterým jsem se, jak jsem říkala, rozcházela. A já musela pendlovat.